

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 16 listopada 2015 r.,

w sprawie **J. W.**

zażalenia na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu

Okręgowego w Sieradzu z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt II Ka 153/14, o

odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 23 lipca

2014 r., sygn. akt II Ka 153/14, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w

Sieradzu z dnia 28 kwietnia 2014 r., sygn. akt II W 195/14,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2014 r., sygn. akt II Ka 153/14, Sąd Okręgowy w Sieradzu utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 28 kwietnia 2014 r., sygn. akt II W 195/14, którym to orzeczeniem J. W. został uniewinniony od zarzucanego mu czynu z art. 119 § 1 k.w. W dniu 10 września 2015 r. do Sądu Okręgowego w Sieradzu wpłynął wniosek J. W. o wyznaczenie obrońcy z urzędu celu sporządzenia i podpisania kasacji, natomiast w dniu 17 września 2015 r. pismo zatytułowane „kasacja”, w którym skarżący powołał się na rażące naruszenie prawa procesowego i materialnego mające istotny wpływ na treść wyroku Sądu Okręgowego z dnia 23 lipca 2014 r., sygn. akt II Ka 153/14.

Zarządzeniami wydanymi w dniu 8 października 2015 r., sygn. akt II Ka 153/14, Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Sieradzu nie uwzględnił wniosku J. W. o wyznaczenie obrońcy z urzędu (k. 157), a także na

podstawie art. 530 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia wskazanej wyżej kasacji, pouczając J. W. o możliwości zaskarżenia powołanego zarządzenia (k. 159). W określonym w pouczeniu terminie J. W. wniósł zażalenie na przedmiotowe zarządzenie wskazując, że sąd nie uwzględnił jego wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu, a także nie podał jakiegokolwiek uzasadnienia swojej decyzji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z przepisem art. 110 § 1 k.p.s.w. w sprawach o wykroczenia kasację wnieść może jedynie Prokurator Generalny lub Rzecznik Praw Obywatelskich, w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych także Naczelny Prokurator Wojskowy, a w sprawach naruszenia praw dziecka także Rzecznik Praw Dziecka. W świetle jednoznacznej treści powołanej wyżej normy prawnej oczywiste jest, że uprawnienie do wniesienia tego rodzaju nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie przysługuje stronom postępowania, w tym obwinionemu, zaś możliwość poddania kontroli kasacyjnej każdego prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe w sprawie o wykroczenia istnieje wyłącznie w drodze wystąpienia przez stronę ze stosownym wnioskiem do jednego ze wskazanych wyżej podmiotów szczególnych.

Wobec powyższego nie może budzić wątpliwości, że J. W. nie był osobą uprawnioną do wniesienia w niniejszej sprawie kasacji, a to implikowało wydanie zaskarżonej decyzji procesowej, która znajduje podstawę w treści powołanego w zarządzeniu przepisu art. 530 § 2 k.p.k. i jest merytorycznie trafna. W konsekwencji skutkować musiało to utrzymaniem w mocy zaskarżonego zarządzenia, którego zasadności nie podważyła w najmniejszym stopniu argumentacja zawarta we wniesionym przez J. W. środku odwoławczym.

Niejako na marginesie, nadmienić także należy, że Sąd Okręgowy błędnie wskazał, powołując się na przepis art. 523 § 2 k.p.k., że nie jest możliwe skuteczne wniesienie kasacji na korzyść ukaranego w przedmiotowej sprawie. Zauważyć bowiem należy, że przepisy kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia zawierają odrębne uregulowania w zakresie podstaw kasacyjnych (art. 111 k.p.s.w.). Odesłanie zaś do przepisów kodeksu postępowania karnego zawarte jest w treści art. 112 k.p.s.w., który zawiera enumeratywne wyliczenie przepisów k.p.k. znajdujących zastosowanie w postępowaniu w przedmiocie kasacji w sprawach o

wykroczenie i przepis art. 523 § 2 k.p.k. nie został w nim zawarty. Fakt ten nie podważył jednak w żadnym stopniu trafności zaskarżonej decyzji, która – co wskazano powyżej – znajduje oparcie w odpowiednich przepisach i jest merytorycznie prawidłowa.

Z tych wszystkich powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.